

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความคิดของมนุษย์ ทำให้เกิดความเข้าใจกัน ความ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและก่อให้เกิดความสามัคคี เพราะภาษาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งใน การติดต่อสื่อสาร คนในสังคมจะมีความเข้าใจกันหรือตกลงกันในกิจการใดก็ต้องอาศัยภาษา เป็นเครื่องมือสื่อสาร ถ้าภาษาที่ใช้มีประสิทธิภาพเพียงพอสามารถสื่อความหมายได้ดี และ ถูกต้อง กิจการนั้นก็ประสบความสำเร็จ ดังที่ จอห์น ซี คอนดอน (John C. Condon, 1975: 27) กล่าวไว้ "ภาษาเป็นสื่อกลางสำหรับส่งผ่านหรือถ่ายทอดความคิด" ซึ่ง สอดคล้องกับคำกล่าวของ ประสงค์ สุนศิริ (2528: 13) ที่ว่า "ภาษาเป็นปัจจัยหนึ่งในการ สร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติ หากมีการใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมก็จะ สามารถสื่อความหมายได้ครบถ้วนสมบูรณ์ และจะทำให้กิจการต่าง ๆ ของชาติสำเร็จลุล่วง ไปได้"

นอกจากภาษาจะเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการสื่อสารแล้ว ภาษายังเป็นเครื่องมือ ในการแสวงหาความรู้ และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสบการณ์ของคนในสังคม ทำให้ ความรู้ วิทยาการต่าง ๆ แพร่หลายออกไป ดังที่ เฟรด จี วอลคอตต์ (Fred G. Walcott, 1985: 41) กล่าวไว้ว่า "ภาษาเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้เกิดการศึกษาและค้นคว้า ช่วยใน การเผยแพร่ความรู้ต่าง ๆ ที่ได้มาให้กว้างขวางออกไป เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนสิ่ง ต่าง ๆ" นอกจากนี้ยังมีความสำคัญในฐานะที่เป็นมรดกของชาติ ใช้ถ่ายทอดวัฒนธรรมและ แสดงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติด้วย ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช ที่พระราชทานแก่คณาจารย์และบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2512 ความว่า "ชาติไทยเรามีภาษาของเราใช้เอง เป็นสิ่งอันประเสริฐอยู่แล้ว เป็นมรดกอันมีค่าตกทอดมาถึงเราทุกคน จึงมีหน้าที่จะต้องรักษาไว้" (สมาคมภาษาและหนังสือ

แห่งประเทศไทย, 2526: 2) และอีกตอนหนึ่งของพระราชดำรัสเกี่ยวกับภาษาของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ความว่า "ภาษา นอกจากจะเป็นเครื่องสื่อสาร แสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดของชนทั่วโลกแล้ว ยังเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรม อารยธรรม และเอกลักษณ์ประจำชาติด้วย" (กรมศิลปากร, 2526: 1)

ดังนั้น ภาษาจึงมีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร สื่อความคิดของมนุษย์ เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ และการถ่ายทอดความรู้ อีกทั้งยังเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติอีกด้วย

การศึกษาในระดับมัธยมศึกษาชั้นภาษาไทยนับว่ามีความสำคัญยิ่ง เพราะทักษะภาษาไทยเป็นเครื่องมือของการเรียนและการสื่อความหมาย นักเรียนจะใช้ภาษาเป็นสื่อในการค้นคว้าหาความรู้และความเข้าใจ ไม่ว่าจะเรียนวิชาใดก็ต้องใช้ภาษาไทยเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยเสมอ หากนักเรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาไทยได้ดี ก็จะสามารถเรียนวิชาอื่น ๆ ให้ประสบความสำเร็จได้ ดังที่ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ และประภาศรี สีหอำไพ (2520: 3) กล่าวไว้ว่า "การเรียนภาษาไทยมีความสำคัญ กล่าวคือ ต้องใช้เป็นเครื่องมือสำหรับค้นคว้าวิชาการต่าง ๆ ให้กว้างขวางออกไป ไม่ว่าจะ เป็นวิชาอะไร ย่อมต้องใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการสอนทั้งสิ้น" สุมณ อมรวิวัฒน์ (2528: 78-79) ได้กล่าวไว้ว่า "ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการที่เราจะแสวงหาความรู้ เพิ่มพูนสติปัญญา... ถ้าเยาวชนไทยของเราไม่สามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือเพิ่มพูนสติปัญญาอย่างฉลาดแล้ว เขาก็จะสูญเสียโอกาสไปอย่างน่าเสียดาย" และจากผลการวิจัยของ มาลินี นิมเสมอ (2521: 2) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น ภาษาไทยจึงเป็นวิชาสำคัญที่นักเรียนจะต้องนำไปใช้ประโยชน์เพื่อแสวงหาความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ และเพื่อประกอบอาชีพ ดังที่ สุกจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์ (2523: 3) ได้กล่าวไว้สรุปได้ว่า ภาษาเป็นเครื่องมือในการศึกษาและแสวงหาความรู้ในสรรพวิทยาการสาขาต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพทุกสาขา ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาสูง เมื่อใช้ภาษาเป็นเครื่องสื่อความรู้ ความคิดได้ดี ก็จะประสบความสำเร็จในชีวิต มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในสังคม

จะเห็นว่า การใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องงดงาม และมีประสิทธิภาพเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นทักษะทางภาษาที่ครูต้องฝึกฝนนักเรียนทุกคนให้เกิดความชำนาญในการใช้ภาษา

ในเรื่องทักษะทางภาษานี้ สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ทักษะด้วยกัน คือ การฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน ดังที่ คลิฟฟอร์ด แอล บุษ และ มิลเดรด เอช ฮูเบอร์ (Clifford L. Bush and Mildred H. Huebner, 1970: 3) ได้กล่าวไว้ว่า "ทักษะทางภาษาของมนุษย์เราใช้ติดต่อสื่อสารกันนั้นมี 4 ทักษะ คือ การฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน สองทักษะแรกเป็นการรับเข้าเพราะเป็นการแปลกระบวนการความคิดของผู้อื่น และสองทักษะหลังเป็นการแสดงออกเพราะเป็นการส่งหรือแบ่งปันความคิดให้แก่ผู้อื่น"

แนวความคิดดังกล่าว สอดคล้องกับนโยบายการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้วิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับ คือ นักเรียนทุกคนต้องเรียน ในหลักสูตรมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533 มีโครงสร้างประกอบด้วยกลุ่มภาษา ซึ่งมีวิชาบังคับและวิชาเลือก มีจุดประสงค์ที่เน้นทางด้านทักษะนิสัยเป็นสำคัญ คือ มุ่งเน้นให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถ เกิดความเจริญงอกงามในการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน และการใช้ภาษาอย่างมีศิลปะตามประเพณีและวัฒนธรรม ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 ข้อ 13 ได้ระบุถึงความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยว่า "รัฐพึงจัดการศึกษาให้ประชาชนชาวไทยทุกคนสามารถใช้ภาษาไทยได้เป็นอย่างดีในการติดต่อทำความเข้าใจกัน"

ดังนั้น การเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนในท้องถิ่นทุกภาคของประเทศไทยมีความสามารถในการใช้ภาษา สามารถใช้ทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด จึงมีความสำคัญยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนภาษาไทยให้แก่นักเรียนที่เป็นชนกลุ่มน้อยที่พูดภาษาอื่น ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น ภาษาเขมร ลาว เยอ เป็นต้น ซึ่งในสภาพความเป็นจริงแล้ว นักเรียนในท้องถิ่นเหล่านี้ สามารถพูดภาษาถิ่นได้เป็นภาษาแรก เมื่อต้องใช้ภาษาไทยกลางที่เป็นภาษามาตรฐานอีกเป็นภาษาที่สอง จึงเกิดปัญหาการใช้ภาษาขึ้น ดังที่ นัฒนพร สุทธิยานุช (2524: 1) ได้วิจัยพบว่า ในกรณีที่ได้ก้ใช้ภาษาสองภาษาเด็กย่อมเคยชินกับภาษาแรกที่เรียกว่า ภาษาถิ่นมาตั้งแต่เกิด มากกว่าภาษาที่สองหรือภาษากลาง ทำให้มีผลต่อการฟัง พูด อ่าน เขียนในโรงเรียนมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เอสเทรลลา

โพลโร ออกัส (Eastrella Floro Augus, 1974: 3561 A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักเรียนที่พูดภาษาตากาล็อกเป็นภาษาแม่ในประเทศฟิลิปปินส์ ผลการวิจัยพบว่า ภาษาแม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากความแตกต่างของภาษาที่สอง ซึ่งความแตกต่างกันนี้เป็นสาเหตุสำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเรียนภาษาอังกฤษ และ แบรี ฟิลลิป เทเลอร์ (Barry Phillip Talor, 1975: 4490 A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองของนักเรียนที่พูดภาษาสเปนเป็นภาษาแม่ และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการวิจัยพบว่า ในการพูดภาษาที่สองนั้น เด็กจะอาศัยโครงสร้างของภาษาแม่ แต่จะมีลักษณะลดน้อยลงเมื่อความสามารถในภาษาที่สองเพิ่มขึ้น แต่การสรุปกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของโครงสร้างไม่เปลี่ยนแปลง

เกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาแม่ หรือภาษาถิ่นที่มีผลต่อการเรียนภาษาที่สองนี้ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มรรย (2523: 8) กล่าวไว้ว่า "... นักเรียนที่มาจากต่างจังหวัดและใช้ภาษาถิ่น จะมีความยากลำบากในการเรียนภาษา ทำให้ติดตามล่าช้าไม่ทันเพื่อน ชาดทักษะในการใช้ภาษาไทย อาจเป็นเพราะไม่ได้ใช้ภาษาไทยอย่างสม่ำเสมอ หรือจะใช้ก็ต่อเมื่อเวลาอยู่ในโรงเรียนเท่านั้น" และจากผลการวิจัยของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2519: 49) พบว่า นักเรียนในเขตการศึกษา 11 มีคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาไทยต่ำสุด ซึ่งหากพิจารณาแล้วจะเห็นว่านักเรียนในพื้นที่เหล่านี้ ใช้ภาษาพื้นเมืองหรือที่เรียกว่าภาษาถิ่นกันมาก

ในเขตการศึกษา 11 ประกอบด้วย จังหวัดนครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์ และศรีสะเกษ มีประชากรบางส่วนไม่พูดภาษาไทยกลางในชีวิตประจำวัน แต่จะพูดภาษาพื้นเมือง เช่น เขมร ลาว และเยอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน 3 จังหวัด คือ บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ และสุรินทร์ จำนวนนักเรียนในโรงเรียนที่พูดภาษาพื้นเมืองไม่พูดภาษาไทยกลางมีอยู่ร้อยละ 50.52 (เขตการศึกษา 11, 2523: 17) และจากการวิจัยของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2522: 103-104) ได้วิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อเทียบหลักสูตร โดยใช้ตัวอย่างประชากร ดังนี้ คือ นักเรียนในจังหวัดพระนคร แทนภาคกลาง และพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน นักเรียนในจังหวัดนครศรีธรรมราชแทนภาคใต้ และพูดภาษาไทยได้เป็นภาษาพื้นเมือง นักเรียนในจังหวัดลำปางแทนภาคเหนือและพูดภาษาไทยเหนือในชีวิตประจำวัน และนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์แทนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และพูด

ภาษาเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองในชีวิตประจำวัน ผลจากการวิจัยของกรมสามัญศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งเมื่อเทียบหลักสูตร พบว่า ความสามารถในด้านทักษะการฟังของนักเรียนในจังหวัดพระนคร คิดเป็นร้อยละ 84.23 ความสามารถในด้านทักษะการฟังของนักเรียนในจังหวัดนครศรีธรรมราช คิดเป็นร้อยละ 73.37 ความสามารถในด้านทักษะการฟังของนักเรียนในจังหวัดลำปาง คิดเป็นร้อยละ 72.79 และความสามารถในด้านทักษะการฟังของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ คิดเป็นร้อยละ 57.51 ส่วนความสามารถในด้านทักษะความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในจังหวัดพระนคร คิดเป็นร้อยละ 47.75 ความสามารถในด้านทักษะความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในจังหวัดลำปาง คิดเป็นร้อยละ 35.28 ความสามารถในด้านทักษะความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในจังหวัดนครศรีธรรมราช คิดเป็นร้อยละ 34.25 และความสามารถในด้านทักษะความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ คิดเป็นร้อยละ 13.80 และความสามารถในการเขียนตามคำบอกของนักเรียนในจังหวัดพระนคร เขียนถูกคิดเป็นร้อยละ 55.02 ความสามารถในการเขียนตามคำบอกของนักเรียนในจังหวัดนครศรีธรรมราช เขียนถูกคิดเป็นร้อยละ 40.12 ความสามารถในการเขียนตามคำบอกของนักเรียนในจังหวัดลำปาง เขียนถูก คิดเป็นร้อยละ 34.15 และความสามารถในการเขียนตามคำบอกของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ เขียนถูกคิดเป็นร้อยละ 16.13 จากผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าประชากรที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองของจังหวัดสุรินทร์มีผลการเรียนภาษาไทยต่ำกว่าประชากรจากภาคอื่น ๆ ทุกด้าน

คณะกรรมการจัดทำหนังสือสุรินทร์ (2520: 14-32) ได้รวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับจังหวัดสุรินทร์ไว้ สรุปได้ดังนี้

จังหวัดสุรินทร์เป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ห่างจากกรุงเทพมหานครประมาณ 420 กิโลเมตร เป็นจังหวัดชายแดนติดต่อกับประเทศกัมพูชา มีความยาวตามแนวชายแดนประมาณ 90 กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณ 8,784 ตารางกิโลเมตร แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 10 อำเภอ 3 กิ่งอำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองสุรินทร์ อำเภอปราสาท อำเภอสัญชนอ อำเภอศีขรภูมิ อำเภอลำโรงเทพ อำเภอชุมพลบุรี อำเภอท่าตูม อำเภอจอมพระ อำเภอรัตนบุรี อำเภอสนม กิ่งอำเภอกาบเชิง กิ่งอำเภอลำดวน และกิ่งอำเภอบัวเชด

ประชาชนในจังหวัดสุรินทร์ส่วนใหญ่เป็นเชื้อชาติไทย ใช้ภาษาพื้นเมืองในชีวิตประจำวันเป็นหลักอยู่ 3 ภาษา คือ ภาษาลาว ลาว และเขมร ประชาชนที่พูดภาษาส่วยเป็นภาษาพื้นเมืองมีจำนวนน้อยอยู่ในเขตอำเภอจอมพระ อำเภอสำโรงทาบ บางส่วนของอำเภอศีขรภูมิ อำเภอสังขะ และอำเภอท่าตูม ประชาชนที่พูดภาษาลาวเป็นภาษาพื้นเมืองอยู่ในเขตอำเภอรัตนบุรี กิ่งอำเภอสนม อำเภอชุมพลบุรี บางส่วนของอำเภอศีขรภูมิและอำเภอท่าตูม ประชาชนที่พูดภาษาเขมร เป็นภาษาพื้นเมือง มีจำนวนประชากรมากที่สุด ซึ่งส่วนมากอาศัยอยู่ในเขต อำเภอเมืองสุรินทร์ นอกจากนี้ ยังมีบางส่วนที่อาศัยอยู่ในอำเภอปราสาท กิ่งอำเภอลำดวน อำเภอสังขะ กิ่งอำเภอศีขรภูมิ และอำเภออื่น ๆ บ้าง สำหรับภาษาไทยกลางนั้น จะมีประชากรใช้พูดในชีวิตประจำวันบ้างในเขตเทศบาลและในตัวอำเภอต่าง ๆ บ้างเท่านั้น

เมื่อพิจารณากลุ่มภาษาที่ใช้พูดกัน จะเห็นว่า ประชาชนส่วนใหญ่ของจังหวัดสุรินทร์พูดเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองมากกว่าภาษาอื่น ๆ หรือที่เรียกว่า "ภาษาเขมรสุรินทร์" ซึ่งเป็นภาษาที่มีสำเนียงผิดเพี้ยนไปจากภาษาเขมรที่ชาวกัมพูชาพูดกันเล็กน้อย และคำบางคำใช้ทับศัพท์ภาษาไทยกลางด้วย ประชาชนในถิ่นนี้ใช้ภาษาเขมรพูดกันในครอบครัวและใช้ติดต่อกับผู้อื่นในท้องถิ่นของตนในชีวิตประจำวัน เด็กบางคนแม้ว่าจะสามารถฟังและพูดภาษาไทยกลางได้บ้าง แต่มีความขลาดและอายที่จะพูด (โรจน์ ราชประโคน, 2526: 9) ดังนั้น เมื่อถึงวัยการศึกษาภาคบังคับซึ่งเด็กจะต้องไปเรียนในโรงเรียนและใช้ภาษาไทยกลางเป็นสื่อในการเรียนการสอน ในระยะแรกเด็กจึงมีปัญหาด้านภาษาไทยกลางมาก เพราะเด็กยังขาดทักษะในการฟัง การพูด และการทำความเข้าใจ ตัวอย่างเช่น ครูสั่งให้นักเรียนจับ "คอ" เด็กบางคนอาจจะจับ "กางเกง" เพราะคำว่า "คอ" ในภาษาไทยกลาง หมายถึง "กางเกง" ในภาษาเขมรสุรินทร์ นักเรียนเหล่านี้จึงเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการใช้ภาษาเมื่ออยู่โรงเรียน และปัญหานี้ก็ยังคงมีอยู่แม้ว่านักเรียนจะเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาแล้วก็ตาม

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรที่จะศึกษาว่า นักเรียนที่อยู่บ้านพูดภาษาเขมร และมาโรงเรียนพูดภาษาไทย กับนักเรียนที่พูดภาษาไทยทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างกันอย่างไร ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์ (2523: 8) กล่าวไว้ว่า "นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นจะมีความยากลำบากในการ

เรียนภาษา... ขาดทักษะการใช้ภาษาไทย อาจจะเป็นเพราะไม่ได้ใช้ภาษาไทยอย่างสม่ำเสมอ หรือจะใช้ก็ต่อเมื่อเวลาอยู่ในโรงเรียนเท่านั้น" ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่พูดภาษาเขมรกับนักเรียนที่พูดภาษาไทยในครอบครัว เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้บริหารและครูภาษาไทยในการที่จะปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเพื่อประโยชน์ในการเรียนภาษาไทยในชั้นสูงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยในด้าน การฟัง พูด อ่าน และเขียน และทุกด้านของนักเรียนที่พูดภาษาเขมรในครอบครัวกับนักเรียนที่พูดภาษาไทยในครอบครัวในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดสุรินทร์

สมมติฐานในการวิจัย

จากการวิจัยของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2522: 103-104) เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง เมื่อเทียบหลักสูตรโดยใช้ตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นนักเรียนจากทุกภาคของประเทศ คือ นักเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน นักเรียนในจังหวัดนครศรีธรรมราชแทนภาคใต้ และพูดภาษาไทยเป็นภาษาพื้นเมืองในชีวิตประจำวัน นักเรียนในจังหวัดลำปาง แทนภาคเหนือ และพูดภาษาไทยเหนือในชีวิตประจำวัน และนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ แทนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และพูดภาษาเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองในชีวิตประจำวัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองของจังหวัดสุรินทร์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยต่ำกว่านักเรียนจากภาคอื่น ๆ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่พูดภาษาเขมรในครอบครัวและมาโรงเรียนพูดภาษาไทยกับนักเรียนที่พูดภาษาไทยทั้งในครอบครัวและที่โรงเรียนว่าจะมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยแตกต่างกันอย่างไร ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรษ์ กล่าวไว้ว่า "นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นจะมีความยากลำบากในการเรียนภาษา..."

ขาดทักษะการใช้ภาษาไทย อาจจะเป็นเพราะไม่ได้ใช้ภาษาไทยอย่างสม่ำเสมอ หรือจะใช้
ก็ต่อเมื่ออยู่ในโรงเรียนเท่านั้น" ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยว่า

นักเรียนที่พูดภาษาเขมรในครอบครัว มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยต่ำกว่า
นักเรียนที่พูดภาษาไทยในครอบครัว

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดสุรินทร์ สังกัดกรมสามัญศึกษา
กระทรวงศึกษา
2. การวิจัยครั้งนี้มุ่งเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียน
ทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยไม่คำนึงถึงระดับสติปัญญา เพศ
และฐานะทางเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างประชากร

คำจำกัดความในการวิจัย

1. ความสามารถในการใช้ภาษาไทย หมายถึง ความสามารถในการฟัง พูด
อ่าน และเขียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2534 ของโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสุรินทร์
2. นักเรียนที่พูดภาษาเขมรในครอบครัว หมายถึง นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมร
สื่อสารกันในครอบครัวและเป็นนักเรียนที่สามารถใช้ภาษาเขมรได้เป็นภาษาแรก นักเรียน
เหล่านี้อาศัยอยู่จังหวัดสุรินทร์
3. นักเรียนที่พูดภาษาไทยในครอบครัว หมายถึง นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยสื่อสารกัน
ในครอบครัวและเป็นนักเรียนที่สามารถใช้ภาษาไทยได้เป็นภาษาแรก นักเรียนเหล่านี้อาศัยอยู่
จังหวัดสุรินทร์
4. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนที่กำลังอยู่ในระดับ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุรินทร์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ทำให้ทราบระดับความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนที่ใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตประจำวันต่างกัน
2. เป็นแนวทางให้ผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาได้จัดทำหลักสูตรภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน
3. เป็นแนวทางแก่ครูภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่ง ๆ ขึ้นไป
4. เป็นแนวทางแก่ผู้สนใจในการศึกษาค้นคว้าวิจัยต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย